

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρούσα.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τ ά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ο χ έ ρ ι .

'Οκτώβρ' εικοσιέξη.
παντού κραδί να τρέξη.

Πούνοτες έπτακόσα κι' έβδομυνηταρία,
λόγ' ύποψηφίων και φιλοπατρία.

Ο «Πρασούλης της Λόρας 'στον Κόντη της Ιερακώρας».

Ών τί τραγουδι να σου 'πώ και πάλι να σ'άρεση,
κυπαουσένιο μου κορμί, δεκαυλιδένια μέση;
Πώς δέν ανοίγει, άετέ, της δυναταίς φτερούγκις
να πές και σ' άλλια μέρη;
γιατί γυρίζεις μοναχά 'στών 'Αθηνών της ρούγκις,
Κορριάτη χασομέρη;

Γιατί δέν βάζεις, Κόντη μου, και σ' τ ά δυνατά σου;
γιατί γεννές χασομούρημα με τ ά χασοურητά σου;
Πώς ζαπλωμένους περγελές
τόν γέρο Στρατηλάτη;
γιατί και 'λίγο δέν χαλές
τό τόσο σου ραχάτι;

Γιατί και σ' κουνάμενος δέν βγαίνεις 'στην παγώνα
σάν την Κορδομανία;
γιατί με τό Σιμόπουλο δέν πές άλλαπραστέα
'στη Λάρισσα, 'στο Βύλο,
τού γέρου Κορδοναρχα να στρώσεις πετσέτα,
Κορριάτη μου μαρούλο;

Γιατί χαριεντίζεσαι με καθεμά Κοντέα;
γιατί κουρμάζεις, Κόντη μου, κλειμένους έδώ μέσα,
και κολυμπές 'στην έριδα και 'στην ύλαγγυλάγγη,
κι' οι σύμμαχοι της Κορδονοῦς σε πέρουνε φαλάγγη;

Ώπνησε, Τζώρτζη λιγερέ, να κάνης φασαρία,
κι' άσε την τεμπελιά,
με τ ά σαλόνια, Τζώρτζη μου, και της κοκεταρίας
δέν γίνεται δουλειά.

Ώπνησε, Τζώρτζη λιγερέ, κι' έβγα και παραξέω
στεφάνια να σου πλέω,
και τ έ 'δικό σου τόνομα να τό γεραίρ' ή σήμη...
'έθηκες κι' έκεινον τόν μουγγό, τόν κύριον Ζαχμήν,
και δίχως λόγο και μιλιζ κοντεύεις ν'άπομείνης...
σάν συντροφέρης με μουγγό μουγγός και σ' ό θά γίνης.

'Έβγα και σ' τόν κώδωνα να κρούσης τού κινδύνου,
να γράψη για τούς λόγους σου κι' ό «Χρόνος» τού Λονδίνου,
να σράζου για χατήρι σου μοσαζάρια και καπόνια,
να βγαίνης σε παραθύρα, να βγαίνης σε μπαλκόνια,
να βγάζης λόγους δυνατούς πεντάρας και δεκάρας,
να λές και σ' για τούς θεσμούς της σεβασμίας κάρας.

Σύρε 'στην Πελοπόννησο, σύρε 'στη Θεσσαλία,
κι' άρχισε την μουρούρα,
και 'πές για νομοσχέδια, και 'πές για μεταλλετα
και τόν σιρ Τζών-Τζαμουρα.

'Έξίγα μας πώς έγιναν έπεινάς ή δουλειαις
και σκόρπα μας έληραις.
Βρέχε μας και προγράμματα και μη λυπάσαι λόγικη,
και δεξιά κι' άριστερά
λέγε σε κάθε μακακαρα
πώς τό Ρωμαίικο και σ' ό θά μες τό κάρης τζόγικη.

'Έβγα 'στην περιήγησι, Κορριάτη χασομέρη,
νάρχονται βλαχούμαρχοι, λογής λογής άσκαρ,
να τούς μιλιές,
να σου 'μιλέω,
να τούς φιλιές,
να σε φιλουή,

νὰ 'δοῦμε λίγη κίνησι, νὰ 'δοῦμε λίγη δράσι,
χάσκοντες νὰ θαυμάσωμε καὶ τὴν 'δική σου κρᾶσι,
νὰ ποῦμε, Τζώρτζη, καὶ γὰρ σὲ πῶς εἶσαι σκυλοπέτσι,
νὰ φῆς χαλβάδες σαπουνοῦ, σφακτὸ καὶ κοκορέτσι,
καὶ τὴν λιγνή τὴ μέση σου νὰ κάρης ἔτσι κι' ἔτσι.

Ἔβγα καὶ σὺ κμμάθρηπτε, καὶ σκάωμε προπόσει,
σ'ὄ, τι σοῦ λένε λέγε καὶ,
βόστσι μαζί σου καὶ κινέτι,
γὰρ τὴν δουλειὰ τοῦ καθενὸς νὰ πέρνης σημειώσεις.

Φόρων ζητοῦν κναράρησι... εὐθὺς κατάρρητέ τους...
θέλουν Ταμίσι νὰ γενούν... εὐθὺς διώρισέ τους.
Θέλουν πολέμου, Κόντη μου... μπάμ μπούμ καὶ σὺ πολέμα,
βγάλε τὴν σακκράκα σου, κοκκίνισέ τὴν μ'αίμα.

Θέλουν εἰρήνης ἄνεσι καὶ περισυλλογή;
τὴν τσάπ' ἄμεισοσ φούκτωσε καὶ σκάβε κάθε γῆ.
Μὴν τοὺς ἀρνήσκι τίποτα, μὴν τοὺς χαλῆς γατῆρι,
κι' ἄμην ἄμην καὶ λέρ μπαλέρ καὶ κτύπα τὸ ποτῆρι.

Πακίται τὸν Ζακίμη σου μονάχῳ 'στὸ σπητάι του
νὰ στήβη τὸ μυστάκι του,
κι' ἔβγα καὶ σὺ, κομψέ Δαντῆ, ποῦ κάνεις τὸν Μυλλόρδο,
νὰ 'ῤῥε τὴν βαρβατίλα μας καὶ νὰ μωρίσῃ σκόρδο,
ἔβγα μὲ χνώτα λαϊκά νὰ ριζοῦνε τὰ χνώτα σου,
νὰ πῆς ἔδω, νὰ πῆς ἐκεῖ,
νὰ 'ῤῥε καὶ ψετρα λαϊκῆ
'στὴν κηφοεδιγκότα σου.

Πακίτησε τὴν τεμπελιὰ, κορμί μου ντιλικάτο...
θέλεις ἀκέρωτὸ τὸ ψωμί καὶ τὸ σκυλί χορτάτο.
Τί κάθεται καὶ τὸν Μικτὸ περιεργὸς τηρῆσι;
ἀμ'ἔτσι κάνουν ἐκλογαῖσι; ἀμ'ἔ δὲν μᾶς συχαρῆσι;

Ἐβγκ τὴν κλοπέρτσι, ζέγκνα τὸ κοντιλίσι,
θερρεῖ πῶς εἶναι λουκουμάς τῆς ἐκλογῆς ἡ νίκη,
καρτερεῖς ἀπὸ 'ψηλὰ 'στὸ στόμα σου νὰ πῆσι
καὶ τὸ Παλάτι 'στὴν 'Αργή νὰ σὲ ζανακαλέσει;

Ἐπιμελοῦ, κοπιάζε, Κόντη μου στενοβράκχ,
μὴν κάρης τὸν 'περήσανο καὶ τὸν μεγάλο κύριο...
δὲν βλέπεις τὸν Κορδόνχο, τὸν γέρο-Θαδωράκη,
ποῦ τὸν φρονάζουν Σαββάθ, θηρίο, μεγαθῆριο;

Ἐβπαν καὶ σένα Σαββάθ, θηρίο, Δία, Κρόνο;
ἀμ'ἔ; δὲν σ' εἶπαν τίποτα, σὲ λένε Κόντη μόνο,
ἀλλ' ὅμως Κόντης ὅπως σὺ καὶ ποῖς δὲν εἶνε τώρα,
Κοντέσα Μανταθόρα;

Πῶς τὸν ἀρίνει τὸν παπποῦ καὶ σοῦ βαρεῖ μυτῆσι;
μόνο γὰρ τοῦτον ἔγιναν ἡ δάρκησι κι' ἡ μυτῆσι;
μόνο γὰρ τοῦτον ἔγιναν τὸ κράτος οἱ θεσμοί,
τὰ σχέδια κι' οἱ μέλλοντες προὔπολογοισμοί;

Μόνον γὰρ τοῦτον ἔγιναν τὰ τόσα περισεύματα;
μόνον ἐκεῖνος ἤμπορεῖ νὰ κάρη καὶ στρατεύματα
καὶ στόλους ἄψε σῦσσε;
καὶ σὺ τί Κόντης εἶσαι;

Γιατί καὶ σὺ δὲν καταργεῖς τὸν ἕνα κ' ἄλλο φόρο;
ποῖς λόγος 'στὴν προτεύουσα, Κορριάτι, σὲ κρατεῖ;
καὶ πῶς δὲν βγαίνει νὰ σὲ 'ποῦν καὶ σένα Μοναζιόρο,
Μαμμουῦ καὶ Μαχαιρόδοντα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί;

Μὴ δὲν μᾶς καταδέχεται τὸ ντιστεγνέ τὸ σῶσι σου;
κρῖμα σ'αὐτὸ τὸ μπόσι σου.
Μὲ τῆς φωροευγίαισι δὲν πέρνης ἐκλογαῖσι
κι' ἀπὸ μεγάλου Σαββάθ βαπτίζεσαι γεγιέ.

Μὲ σένα βλέπω, Τζώρτζη μου, δὲν εἶνε προκοπή...
ἀμῆ δὲν πῆς ταυλάχιστον ἕως 'στὸ Κορωπί,
καὶ νὰ 'ρωτοῦνε ποῖς αὐτός, ποῦ τώρα ρηγορεῖς
μὲ 'στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, καὶ γνωριμαῖσι γυροεῖσι;

Κουκὶ δὲν συλλαμβάνεται, δὲν πνάνεται λαουράκι,
σὰν δὲν φιλήσῃ, Κόντη μου, κενέαν κοντοβράκι,
καὶ σὰν δὲν 'ῤῥε ἀπὸ κοντὰ, 'ψηλὴ λιγνή μου μέση,
τὴ φουσανελά τὴ λερῆ, τὸ λιγδομένο φέσι.

Στροφή δευτέρα 'στὸν πρώτο Κόντη τοῦ Περικλέτου τοῦ κουτσουδότη.

Τί μᾶς κάνεις τὸν σινερό καὶ τὸν Φράγκο τὸν Λελέγκο;
τί μᾶς τὸρρεῖς βαρεῖα
καὶ δὲν πῆς εἰς τὰ χωριὰ
νὰ γνωρίσῃς τὴν Κατήγκω, νὰ γνωρίσῃς τὴν Ἐλέγκω,
καθενὸς χωριάτη φύτρο,
καὶ τὸν Κόλια καὶ τὸν Μῆτρο;

Σὺν χαρῶ νὰ σὲ γυροῦν,
νὰ κερνῆς, νὰ σὲ κερνοῦν,
νὰ τοὺς 'βγάξῃς κουμπαραῖσι
καὶ νὰ σφίγγῃς ποτηριαῖσι;

Νᾶρξασι καὶ σὺ 'στὸ κέφι
καὶ νὰ σκούζῃς: ὦχ! τὰδρῆφι!...
κέρνα μας, ρε ταβερνιέρη,
πιάσε μας ἀπὸ σουσιπ...
τόκα, τζόγκισι μου κουμπάρο,
τόκα, Κόντη τσελεπή;

Τρακαλό, ζωὴ καὶ κότα,
κι' ὄλο νὰ σὲ καμαρώνουν,
τὴν κομψή σου ρεδιγκότα
νὰ σοῦ τὴν καταλερώνουν,
καὶ σὺ δίπλα 'στὸ βαρέλι
νὰ φωνάζῃς: μὴ σὰς μέλη,
δὲν περᾶζει, βρε παιδιὰ, καὶ βαρεῖται τὰ σκανοῦρια,
σεῖς νὰ στέκεσθε καλὰ κι' ἐγὼ φτεζάνω μὰ καινούρια.

Νὰ σχετίζεσαι μὲ Βλάχισι, νὰ σὲ τριγυρίζουν Βλάχοι,
καὶ τὰ μίξιμα παιδιὰ των νὰ τάπαζέσαι 'στὰ χεῖλη,
μάλιστα νὰ σοῦ τυχαῖν νὰ τὸ 'βρίσκεις μὲ συνάχι
κι' ἡ μυτῆσι των νὰ τρέχουν καὶ νὰ μὴ βαστοῦν μαν-
[τόλι.

Τί μοῦ κάθεται ἔδω πέρα; πῶς δὲν βγαίνει σὰν τοὺς ἄλλους;
τὸν κειρὸ σου πῶς τὸν χάνεις;